

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

11. juli 1996 ^{*}

I sag T-30/96,

José Gomes de Sá Pereira, São João de Vêr, Santa Maria da Feira (Portugal), ved advokat Augusto Cardoso, rua Jornal Correio Da Feira, 16, 1º Dtº, Santa Maria da Feira, Porto,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Thérèse Blanchet og Isabel Lopes Cardoso, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annulation af Rådets afgørelser af 23. oktober 1995 om udnævnelse af formændene for og medlemmerne af appelkamrene under Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) (EFT C 314, s. 3, 4 og 5) og om, at Rådet tilpligtes at svare erstatning for det tab, som sagsøgeren gør gældende at have lidt som følge af disse afgørelser,

har

^{*} Processprog: portugisisk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf og A. Potocki,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsforskrifter og sagens faktiske omstændigheder

- 1 Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) (herefter »Harmoniseringskontoret«) er oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1, herefter »forordning nr. 40/94«). Harmoniseringskontorets sammensætning og organisation er særligt reguleret i forordningens afsnit XII (artikel 111-139).
- 2 Harmoniseringskontoret har flere appelkamre, der har kompetence til at pådømme klager over visse af Harmoniseringskontorets afgørelser. Hvert appelkammer består af en formand og to medlemmer. Det er bestemt, at der i første omgang skal oprettes tre appelkamre.

- 3 Appellkamrenes formænd og medlemmer udnævnes af Rådet for Den Europæiske Union (herefter »Rådet«) på grundlag af en liste, som opstilles af Harmoniseringskontorets Administrationsråd (herefter »Administrationsrådet«), og som højst kan bestå af tre ansøgere for hver stilling, der skal besættes.
- 4 Den 29. marts 1995 offentliggjorde Administrationsrådet to meddelelser om ledige stillinger, den ene vedrørende stillingerne som formænd for appelkamrene, den anden vedrørende stillingerne som medlemmer af appelkamrene (EFT C 77 A, s. 1, 2 og 3).
- 5 Sagsøgeren indgav ansøgning om en stilling som formand eller medlem inden for de i meddelelserne fastsatte frister.
- 6 Efter en første gennemgang af de modtagne ansøgninger fastslog Administrationsrådet, at 43 ansøgere, herunder sagsøgeren, opfyldte de minimumsbetingelser, der blev stillet. Administrationsrådet foretog derefter en udvælgelse blandt disse 43 ansøgere.
- 7 Efter denne udvælgelse opstillede Administrationsrådet seks begrænsede lister, dvs. tre lister for de tre stillinger som formand for et appelkammer og tre lister for de seks stillinger som medlemmer. På disse lister var der indstillet én enkelt ansøger til hver af stillingerne som formand og for hvert af de tre appelkamre tre ansøgere til de to stillinger som medlem.
- 8 Sagsøgeren stod ikke opført på nogen af disse lister, idet man under udvælgelsesproceduren havde besluttet ikke at indstille ham.

- 9 De begrænsede lister over ansøgere blev af Administrationsrådet oversendt til Rådet. Under samlingen den 23. oktober 1995 traf Rådet tre udnævnelsesafgørelser, én for hvert appelkammer. Bl. a. udnævnte Rådet F. til det første appelkammer. De tre afgørelser blev offentliggjort den 25. november 1995 (EFT C 314, s. 3, 4 og 5).
- 10 Ved telefax af 19. december 1995 anmodede sagsøgeren under henvisning til sin ansøgning Harmoniseringskontoret om at oplyse, om der var truffet en afgørelse, eller hvor langt man var nået i ansættelsesproceduren. Den 17. januar 1996 meddelte Harmoniseringskontoret ham ved en telefax Rådets tre udnævnelsesafgørelser, således som de var blevet offentliggjort.
- 11 Omtrent samtidig, nemlig ved en skrivelse af 10. januar 1996 til sagsøgeren, som denne modtog den 18. januar 1996, meddelte formanden for Administrationsrådet, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, og at Rådet den 23. oktober 1995 havde udnævnt andre ansøgere til stillingerne.
- 12 Ved telefax af 26. januar 1996 anmodede sagsøgeren formanden for Administrationsrådet om — med henblik på et eventuelt annullationssøgsmål i medfør af EF-traktatens artikel 173 — at tilsende ham en kopi af hvert curriculum vitae, som Rådet havde modtaget fra de ni ansøgere, det udnævnte til stillingerne som formænd og medlemmer af appelkamrene.
- 13 Ved skrivelse af 26. februar 1996 svarede formanden for Administrationsrådet sagsøgeren, at han ikke kunne tilsende ham kopi af de pågældendes curriculum vitae, idet disse indgik i de personlige akter og derfor var fortrolige i henhold til artikel 26 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«). For at vise åbenhed gav han imidlertid i den samme skrivelse en beskrivelse af de forskellige stadier i den procedure for udvælgelsen og udnævnelsen af ansøgere, som Administrationsrådet og Rådet havde fulgt.

- 14 Omtrent samtidig, nemlig ved telefax af 2. februar 1996, anmodede sagsøgeren Rådets generalsekretær om at få meddelt de »forberedende oplysninger« vedrørende Rådets udnævnelsesafgørelser af 23. oktober 1995. Rådet hævder, at den afdeling af Rådets generalsekretariat, hvorunder sagen sorterede, ikke modtog telefaxen og derfor ikke kunne besvare den.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. marts 1996 har sagsøgeren anlagt denne sag i henhold til traktatens artikel 173.
- 16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande
- Rådets tre afgørelser af 23. oktober 1995 om udnævnelse af formændene for og medlemmerne af appelkamrene under Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked (varemærker, mønstre og modeller) annulleres.
 - Subsidiært annulleres udnævnelsesafgørelsen for det første appelkammer i sin helhed eller, mere subsidiært, for så vidt den vedrører F.
 - Rådet tilpligtes at svare erstatning, som opgøres i forbindelse med dommens opfyldelse, for det tab, som sagsøgeren har lidt som følge af de anfægtede afgørelser.
 - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Rådet har nedlagt følgende påstande

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. marts 1996 har sagsøgeren ansøgt om fri proces i medfør af procesreglementets artikel 94, stk. 1.

19 Efter anmodning fra Rettens justitssekretær har sagsøgeren ved skrivelse af 15. april 1996 fremlagt et overslag over de udgifter og salærer, hvortil han ansøger om fri proces.

20 Ved skrivelse af 10. maj 1996 har Rådet oplyst, at det ikke vil modsætte sig, at der meddeles sagsøgeren fri proces.

Formaliteten

21 I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten finder, at denne artikel skal bringes i anvendelse i den foreliggende sag.

Spørgsmålet, om annullationspåstanden kan antages til realitetsbehandling

- 22 I medfør af artikel 112 i forordning nr. 40/94 gælder vedtægten og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter »ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte«) samt de efter fælles aftale mellem Fællesskabernes institutioner vedtagne gennemførelsesordninger til disse bestemmelser for Harmoniseringskontorets ansatte.
- 23 Formændene for og medlemmerne af appelkamrene indgår i Harmoniseringskontorets personale i lighed med kontorets øvrige »overordnede tjenestemænd« (jf. artikel 120 og 131 i forordning nr. 40/94). De er ifølge oplysningerne i de nævnte meddelelser om ledige stillinger (præmis 4) midlertidigt ansatte i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.
- 24 Traktatens artikel 179, hvorved der tillægges Fællesskabets retsinstanser kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte, skal forstås således, at kun denne bestemmelse finder anvendelse ikke alene på tjenestemænd og andre ansatte end lokalt ansatte, men også på personer, der mener at have krav på en sådan status (Rettens kendelse af 16.12.1994, sag T-177/94, Altmann m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 969, præmis 34 og 35). Vedtægtens artikel 90 og 91 om klage- og søgsmålsadgang omfatter ikke blot de tjenestemænd, der gør tjeneste, men også ansøgere til en stilling (Domstolens dom af 31.3.1965, sag 23/64, Vandevyvere mod Parlamentet, Sml. 1965-1968, s. 41, org. ref. Rec. s. 205, på s. 214, og Domstolens kendelse af 27.2.1991, sag C-126/90 P, Bocos Viciano mod Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 13).
- 25 Da klage- og søgsmålsadgangen efter vedtægtens afsnit VII i medfør af artikel 46 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte finder tilsvarende anvendelse, gælder vedtægtens artikel 90 og 91 for ansøgere til en stilling, hvorpå ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte finder anvendelse.

- 26 Sagsøgeren skulle derfor have anlagt denne sag i medfør af vedtægtens artikel 91, for så vidt som retstvisten vedrører hans deltagelse i udvælgelsesproceduren for ansøgere til stillingerne som formand for og medlem af appelkamrene. Sagsøgeren har i stævningen (s. 1 og 7) henvist til traktatens artikel 173 og således anlagt sagen i henhold til en bestemmelse, der ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.
- 27 Under hensyn til sagens særlige omstændigheder, der skyldes, at forordning nr. 40/94 er forholdsvis ny, finder Retten det rimeligt at behandle sagen, herunder særligt sagens formalitet, på baggrund af vedtægtens artikel 91.
- 28 Det bemærkes, at i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 2, kan en sag kun antages til påkendelse ved Fællesskabets retsinstanser, når der forinden i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, er indgivet en klage til ansættelsesmyndigheden over den bebyrdende retsakt. Det fremgår af retspraksis, at det — bortset fra, hvad der gælder i sager, hvor det ikke er ansættelsesmyndighedens egen retsakt, som anfægtes, men f.eks. en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité (Rettens dom af 20.6.1990, sag T-133/89, Burban mod Parlamentet, Sml. II, s. 245, præmis 17) eller en bedømmelse (Rettens dom af 16.7.1992, sag T-1/91, Della Pietra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2145, præmis 23) — er åbenbart, at sagen må afvises, når der ikke forinden er indgivet klage inden for den fastsatte frist (Domstolens kendelse af 10.6.1987, sag 317/85, Pomar mod Kommissionen, Sml. s. 2467, præmis 11 og 13).
- 29 Der blev ikke indgivet klage i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand inden nedlæggelsen af annullationspåstanden i denne sag, og det er ikke en afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, som anfægtes. Særligt kan telefaxerne af 19. december 1995, 26. januar 1996 og 2. februar 1996, hvori sagsøgeren anmodede Harmoniseringskontoret og Rådet om at tilsende ham en række oplysninger eller dokumenter, ikke anses for en sådan klage. Disse telefaxer indeholder hverken en bestridelse af lovligheden af de anfægtede afgørelser eller en anmodning til ansættelsesmyndigheden, dvs. Rådet, om at ændre sine afgørelser.

- 30 Herefter er det åbenbart, at annullationspåstanden må afvises.

Spørgsmålet, om erstatningspåstanden kan antages til realitetsbehandling

- 31 Når en sagsøger anlægger sag både med påstand om annullation af en retsakt fra en institution og om tilkendelse af erstatning af det tab, som denne retsakt har forårsaget, er påstandene ifølge fast retspraksis i personalesager i den grad knyttet til hinanden, at afvisning af annullationspåstanden medfører afvisning af erstatningspåstanden (Rettens kendelse af 24.6.1992, sag T-11/90, H. S. mod Rådet, Sml. II, s. 1869, præmis 25, og Rettens dom af 9.2.1994, sag T-82/91, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 61, præmis 34).
- 32 I den foreliggende sag er erstatningspåstanden nært forbundet med annullationspåstanden. Det er derfor åbenbart, at den ligeledes må afvises.

Ansøgningen om fri proces

- 33 Når en afdeling skal træffe afgørelse om, hvorvidt der skal meddeles fri proces, eller om ansøgningen skal afslås, skal den i henhold til procesreglementets artikel 94, stk. 2, tredje afsnit, påse, at søgsmålet ikke er åbenbart ugrundet. Forinden skal den dog påse, at det ikke er åbenbart, at sagen må afvises.
- 34 Da det er åbenbart, at sagen må afvises, kan ansøgningen om fri proces ikke imødekommes.

Sagens omkostninger

- 35 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 88, der analogt finder anvendelse i den foreliggende sag, bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Ansøgningen om fri proces afslås.
- 2) Sagen afvises.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 1996.

H. Jung

Justitssekretær

C. P. Briët

Afdelingsformand